



GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 379, novembre del 2019




 Col·legi
 d'Agents
 Immobiliars
 Agent Immobiliari / Real estate



Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
 Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finespuig.net · info@finespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -



Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca









Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%



La Fruita

93 540 34 74 · 618 76 35 29

Mestres Villà 115, el Masnou

A La Fruita, la tardor és un plaer
 Castanyes, moniatos, carbasses, codonys i tots els fruits de la tardor
Tenim el millor assortit de bolets nacionals



Servei a domicili
Mínim 20€



elmasnou.lafruita@gmail.com

Envia paraules de suport a la nostra gent empresonada o exiliada

LLIBERTAT PRESOS I EXILIATES POLÍTIQUES	Dolors Bassa C. Penitenciari Puig de les Basses- Mòdul dones Raval Disseminat, 53 17600 Figueres	Carne Forcadell C. Penitenciari Mas d'Enric Mòdul dones Travessia Comella Moro, 15 43764 El Catllar	LLIBERTAT PRESOS I EXILIATS POLÍTIQS
	PRESOS C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2 Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada Bages		

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Av. M. de Déu del Carme amb Dr. Jaume Currell. Dibuix de Carles Maristany de l'any 1972

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

**ET CONVIDEM A
FER-TE SOCI
DE GENT DEL
MASNOU**

Tu hi sortiràs guanyant i la
nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

A RESULTES DE LA SENTÈNCIA

Pel seu interès general i perquè Gent del Masnou ens sentim identificats amb el seu contingut, reproduïm un extracte de la Declaració Institucional aprovada per l'Ajuntament del Masnou el passat 15 d'octubre en sessió extraordinària:

"Manifestar el rebuig a la sentència condemnatòria emesa pel Tribunal Suprem en relació al judici de l'1 d'octubre i la causa independentista, constatant que representa una regressió dels drets i les llibertats de la ciutadania de Catalunya.

Reclamar la llibertat immediata de tots els presos i preses polítiques i exigir l'amnistia de tots i de tots els exiliats, com a reconeixement de l'absència de cap delictes vinculat a la celebració del referèndum de l'1 d'octubre/...

Mostrar el compromís amb el dret a l'autodeterminació, dret polític fonamental recollit en tractats internacionals com la Carta de les Nacions Unides i el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, signats també per l'Estat espanyol, i reivindicar-lo com a dret en virtut del qual resoldre el conflicte polític existent, per via democràtica i pacífica.

Reafirmar-nos en el caràcter pacífic i no violent del moviment independentista català/...

Exigir a l'Estat espanyol que respecti la legitimitat de les persones escollides democràticament a les diferents institucions catalanes, així com les decisions i acords que se'n derivin, com a màxima expressió de la sobirania popular.

Comprometre'ns a treballar conjuntament amb el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Mostrar l'adhesió de l'Ajuntament del Masnou a totes les mobilitzacions de rebuig a la sentència del Tribunal Suprem, tant a nivell nacional com internacional, i convidar la ciutadania a participar en totes les lluites compartides i pacífiques a favor dels drets i les llibertats/...

Expressar la més ferma voluntat de seguir treballant, dia rere dia, per garantir els drets i les llibertats de tota la ciutadania del Masnou, la defensa del diàleg i dels principis democràtics i la pluralitat política/...

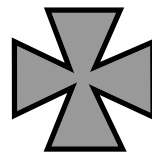
Fer avinent la situació de repressió política i de vulneració de drets fonamentals que estem vivint com a ciutadania i com a país als municipis agermanats. Fer arribar aquest acord a la Presidència del Parlament de Catalunya, a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, a la Presidència del Congrés de Diputats, a la Presidència del Govern de l'estat, a la Presidència del Parlament Europeu, a l'Associació Catalana de Municipis i a l'Associació de Municipis per la Independència. I donar a conèixer el contingut d'aquesta moció a la ciutadania del municipi pels mitjans que es creguin oportuns.

Posicionament. Els grups municipals d'ERC-AM-AM (9 regidors), Fem Masnou (3 regidors), JxCATUNITS (3 regidors) i la CUP-AMUNT (1 regidor) hi voten a favor. El Grup Municipal del PSC-CP (3 regidors) hi vota en contra."

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
DANYS COL-LATERALS <i>Joan Camps</i>	6
EXPLICACIONS <i>Joan Maresma Duran</i>	7
VIVÈNCIES <i>Pep Parés</i>	8
DEU ANYS SENSE LA Ma. DOLORS ALIBÉS <i>Pere Martí Bertran</i>	9
HISTÒRIES DE LA VILA <i>Joan Muray</i>	10
SOM <i>Oriol Lugo</i>	12
LA PUNTA DE LA LLENGUA (112) <i>Esteve Pujol</i>	12
PARLEM DE LLIBRES <i>Pere Martí Bertran</i>	13
EL GAT SE SUPERA CONSTANTMENT <i>Esteve Pujol</i>	14
TEATRE CAPITAL <i>Rosa Ma. Isart</i>	15
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR <i>Joan Muray</i>	15
CRÒNIQUES <i>Coral Xabec Esteve Pujol</i>	16
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT <i>Carles Maristany</i>	17
POESIA DE JOSEP VENDRELL	17
LA DESTRUCCIÓ DEL MONESTIR DE MONTSERRAT <i>Josep Condeminas</i> ...	18
GENT DEL MASNOU INFORMA	19
LA CUINA DE L'ANTÒNIA <i>El Cullerot</i>	19



FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.

De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Novembre 2019 --

			Tots Sants			
1	divendres	Riera		29	divendres	Fàbregas
2	dissabte	Aymar		30	dissabte	Viamar
3	diumenge	Aymar				
4	dilluns	Riera				
5	dimarts	Fàbregas				
6	dimecres	Viamar				
7	dijous	Dominguez				
8	divendres	Aymar				
9	dissabte	Ocata				
10	diumenge	Ocata				
11	dilluns	Fàbregas				
12	dimarts	Viamar				
13	dimecres	Dominguez				
14	dijous	Aymar				
15	divendres	Ocata				
16	dissabte	Riera				
17	diumenge	Riera				
18	dilluns	Viamar				
19	dimarts	Dominguez				
20	dimecres	Aymar				
21	dijous	Ocata				
22	divendres	Riera				
23	dissabte	Fàbregas				
24	diumenge	Fàbregas				
25	dilluns	Dominguez				
26	dimarts	Aymar				
27	dimecres	Ocata				
28	dijous	Riera				

-- Desembre 2019 --

1	diumenge	Viamar	
2	dilluns	Aymar	
3	dimarts	Ocata	
4	dimecres	Riera	
5	dijous	Aymar	
6	divendres	Aymar	
7	dissabte	Dominguez	
8	diumenge	Dominguez	La Puríssima
9	dilluns	Ocata	
10	dimarts	Riera	
11	dimecres	Fàbregas	
12	dijous	Viamar	
13	divendres	Dominguez	
14	dissabte	Aymar	
15	diumenge	Aymar	
16	dilluns	Riera	
17	dimarts	Fàbregas	
18	dimecres	Viamar	
19	dijous	Dominguez	

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.15 - 21	9.15 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

hocréfantàstic b o l e t i n n o b e r e s t i c a f a s t a m l a d i a d a r r a f a m l a g u e s a c o l l a n o e s t i c d a c o l l a m b

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

MONUMENT AL MESTRE

Benvolguts lectors del nostre butlletí, continuo amb la dèria d'aconseguir el màxim nombre d'adhesions possible a la proposta perquè el nostre Ajuntament erigeixi un Monument al Mestre davant de l'Escola Ocata, institució educadora tan significativa per a la nostra Vila.

És veritat que van arribant-ne; però, si volem veure realitzat aquest projecte, cal que sigui fruit d'una petició ben nombrosa, tant institucional com popular.

Fins i tot goso dir-vos detalladament com ho podeu fer. És que algú m'ha dit: Com ho faig? Què dic?... Ben senzill: escriure un correu electrònic a l'adreça **gentdelmasnou@gmail.com** dient-hi *M'adhereixo a la petició per al Monument al Mestre*. Nom i cognoms i

DNI del signant o referència explícita de la institució (escola, Consell Escolar, AMPA, entitat cultural, esportiva...).

A l'*assumpte* podeu fer-hi constar simplement Monument al Mestre.

No cal dir que hi podeu fer constar qualsevol crítica o observació o comentari.

Com més serem, més aviat ho aconseguirem.

No ho digueu en veu gaire alta, però em consta que el projecte va per bon camí en les esferes institucionals.

Esteve Pujol i Pons

QUAN LA UNIÓ

EUROPEA FA DE PILAT

Segons escriuen, Jesús se'l passejaren entre Herodes i Pilat a fi de trobar qui el podia condemnar. Finalment Pilat, davant un fet que considerava injust i que es

resistia a assenyalar Jesús culpable, es va rentar les mans, venint a dir: *Me'n desentenc; és un afer intern vostre entre jueus*.

Això et porta a comparar la situació actual de Catalunya on s'espera una mediació d'un organisme superior, com és la Unió Europea, sobre el conflicte català. La resposta s'assembla a la de Pilat: és un afer intern d'Espanya.

Em pregunto fins quan és lícit argumentar davant de conflictes que és un afer dels altres. He de confessar que no ho sé. Però m'adono que la passivitat és mala consellera. Què fariem si veiéssim un veí maltractar la seva dona o que apallissen algú pel carrer?, no assistiríem aquell fet directament o cercant ajuda?, o potser ens giraríem d'esquena, tot dient, és el seu problema? Oi que en aquests casos ens mobilitza la necessitat d'ajuda i no d'interès?

És clar que quan la dimensió del grup augmenta a nivell territorial la cosa canvia. Ens movem més per interès que per ajuda. És

una moneda de dues cares, quan hi ha interessos que ens afecten intervinem "preventivament", és el cas d'Iraq, i si cal sense gaires manies; Vietnam, Afganistan, Amèrica del Sud... on en general de les intervencions en sortim escaldats. I també hi ha l'altra cara de la moneda on deixem els països afectats a la seva sort argumentant: és un conflicte intern i ja ens va bé, no hi tenim interès.

Crec que Europa no es pot escapolir d'ajudar i intervenir en el conflicte català; no n'hi ha prou a dir que hi hagi diàleg. I més quan aquest conflicte és intern a la UE, no en som aliens. Calen propostes sobre la taula i aquestes propostes han de venir de la part més poderosa (Europa i Espanya). Catalunya ja va fer les seves (Estatut i Pacte Fiscal). I cal entendre que el conflicte ve lluny, de segles de "conllevaria", i que la nostra part de raó, que també la tenim, sempre ha estat esclafada per la força.

Jaume Boadella Vergés

SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

Siguem conscients de la situació que viu Catalunya i de la necessitat de tenir diners per a poder pagar les multes constants i injustes de les detencions de l'Estat espanyol dels presos polítics, dels CDR's i joves de les últimes manifestacions. Hem de contemplar les situacions familiars i pensar que són casos molt propers a nosaltres.

Associació Catalana dels Drets Civils
Ajuda els familiars de presos polítics i exiliats
ES71 3025 0001 1814 3359 2190

Associació de Foment de la Caixa de Solidaritat
Dona suport econòmic a persones represaliades ajudant en judicis, advocats, multes...
ES31 3025 0001 1814 3361 5996

Per donar suport al govern a l'exili entra a **defensaexili.org**

Pel justificant i certificat fiscal, cal indicar: el concepte, el nom complet, el NIF i el correu electrònic.

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la
nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat
gentdelmasnou@gmail.com

DANYS COL·LATERALS

Joan Camps i Ortiz



Aquesta crònica es podria resumir dient: **Un miler de provocadors han causat estralls irreparables i han deixat en ridícul el ministre Grande-Marlaska i el conseller Buch coordinant els 25.000 agents disponibles entre Mossos, Policia Nacional i Guàrdia Civil.**

La proporció 25.000/1.000 entre policies bons i malfactors encomana a fer un Rivera, un Casado o un Abascal, cosa que no és el mateix que fer un Iceta, hàbil a fer retrets crítics amb cínica eloqüència, que contrasten a fer un Rufian, qui, de matar tot el que era gras al Congrés dels Diputats, ara tira pedres en govern propi suggerint la destitució del conseller Buch i per definició forçant l'anticipació d'eleccions al Parlament de Catalunya. Breu reflexió que m'ha fet cridar: "Dimissió, Buch! Dimissió, Torra!"; però tot seguit m'he preguntat "És que jo ho faria millor?"; pregunta retòrica que m'ha deixat mut i m'he contestat en silenci: "Jo? És clar que no!" Però, i aquests que només volen cadira? Aquests tampoc!".

Si fóssim a Suïssa, què millor que les urnes? on els aspirants Rivera, Casado, Abascal, Iceta i Rufian es barallessin per ser elegits per ocupar el càrrec d'Interior, on el talent, la moderació i l'empatia són les claus mínimes per mantenir el respecte als drets humans de la Declaració Universal signada per l'Assemblea General de les Nacions Unides reunida el desembre de 1948 a París, únics principis que s'haurien de prioritzar per restablir la pau social.

Deveu haver endevinat que d'una part em refereixo a substituir Marlaska, ministre d'un govern en funcions perdut en el jardí de les eleccions, que Pedro Sánchez podia haver evitat, i

ara ell i tots els ministres en funcions van de cul per abraçar-se a la dreta com a únic clau ardent, suport amb el qual, si Sánchez és elegit, continuarà sent el zero a l'esquerra del govern com ho és del seu propi partit.

Més complicat ho té encara el conseller Buch, davant la multitud que clama destituir-lo, però ningú no ho fa amb voluntat d'assumir el càrrec, ja que ser Conseller d'Interior comporta ser Honorable Cap de Turc, Ase dels Cops i Victima Propiciatòria, que, faci el que faci, haurà de pagar els plats trencats. Com és possible que socis de govern conspirin contra Miquel Buch? No és una anècdota habitual que un porter de discoteca, com a única pràctica laboral, ocupi una tasca d'aquest nivell; però, dit això, tot el meu respecte per a ell i el seu llarg recorregut en l'àmbit català de la política, veient-lo ferm enmig de la crisi que ni el *Sursum Corda* sabria gestionar, no deu ser gens fàcil coordinar Mossos, sota la mirada d'un Marlaska, compromès a salvar electoralment Sánchez.

Com a mínim, Buch s'ha esforçat a remarcar la grandesa pacifista del Tsunami Democràtic, mentre Marlaska el criminalitzava barrejant el pacifisme de les multituds en marxa amb el miler escàs de provocadors violents i posant-los al mateix sac, acusant-los d'independentistes violents, quan és evident la concurrència d'adolescents en plena eferescència on d'una part hi ha ni-nis i menes barrejats amb joves treballadors per un sou de misèria sense nord ni futur, igual d'eixeibrats que estudiants a qui bull la sang per apuntar-se a qualsevol guerra. Però a part dels joves cal sumar els provocadors entrenats ves a saber on, en una Barcelona de

màfies organitzades a l'entorn de la droga, dels roboratoris violents i del proxenetisme, als quals va molt bé tenir les forces de l'ordre entretingudes fent punteria als ulls de qui se'ls posa al davant. Sense descuidar els infiltrats, que són com les *meigas* gallegues, a qui el mateix Marlaska ha confessat tenir enmig del Tsunami, d'*haverlas hailas*, la qual cosa fa pensar que també n'hi hagi enmig dels violents, no sé si per identificar-los i a conveniència detenir-los, jutjar-los o condecorar-los.

Tant de bo fóssim com Suïssa, aleshores el català es respectaria a tot l'estat igual que nosaltres respectem el castellà aquí i, en la causa contra Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Turull, Raül Romeva, Josep Rull, Dolors Bassa, Carme Forcadell, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart s'hauria implementat el català afavorint el dret de defensa o, atenent la incapacitat idiomàtica de ses excel·lències presidint la *Sala de lo Penal*, haurien habilitat la traducció simultània igual com van fer per als testimonis de parla anglesa, alemanya i portuguesa. D'aquest judici tan injust, el mal fet a la política catalana argumentant la inexistència Rebel·lió, ardit miserable per empresonar provisionalment els encausats negant-los el dret de presumpció d'innocència, ja és irreparable, igual que la invalidació del vot de més de dos milions de ciutadans que els vam votar per representar-nos al Parlament de Catalunya, a les Corts Generals i al Parlament d'Europa. Mentre els partits independentistes, per voler anar cadascun per ell, continuen obcecats a no escoltar la gent, cal preveure més desgavells col·laterals que també seran irreparables.

Explicacions

Joan Maresma Duran

Suposo que no soc l'únic que en aquest butlletí de novembre parla de les eleccions generals del dia 10. A classe tot hom m'ha preguntat sobre aquest tema. I a qui votaré. Era una pregunta freqüent a Brasil fins al novembre de fa un any, quan va guanyar el "president contra Brasil" –així qualifica a aquest beneït del cabàs *Eliane Brum*, una escriptora i periodista que escriu al diari *El País*; m'agrada el que explica– que tenim ara en aquest país continental. Al llarg d'aquest any les persones o no-més parlen de política o prefereixen no parlar-ne... No hi ha ningú que vulgui cedir ni baixar de l'ase respecte a les seves creences ni al que és millor per a tothom.

I jo m'adono aquests dies que no sé explicar bé el que passa a Espanya. No tot és blanc o és negre... Existeixen infinits matisos, diferents tonalitats... Com puc explicar als meus alumnes de l'*Instituto Cervantes* que tenim novament eleccions perquè els polítics –que treballen al servei dels ciutadans i del país en teoria– no van ser capaços d'arribar a cap acord? Quan aquí, el president contra Brasil va cedir poder a grups evangèlics –molts prediquen una cosa i fan el contrari–, al bàndol de l'agropecuària –els qui inverteixen un munt de diners a talar arbres per convertir el terreny en pastura per a la ramaderia o per plantar-hi soja, –o als militars– els afectarà poc la reforma de la seguretat social i del sistema de pensions –tot i que he de reconèixer que el vicepresident –el general *Mourão*– em sembla dels pocs assenyats en aquest



govern que només diu mentides. Com puc explicar a classe que Pedro Sánchez no ha pogut pactar ni amb Pablo Iglesias ni amb Albert Rivera? Que tampoc va aconseguir l'abstenció de Pablo Casado? Ha plogut molt des del passat dia 28 d'abril, quan el *PSOE* –haig d'explicar també les sigles dels partits– va aconseguir 128 diputats, Casado 66, Rivera 57 i Iglesias 42... Que al maig hi va haver eleccions europees i també les van guanyar els socialistes... I els dirigents d'aquest partit no van aconseguir governar en solitari amb el suport extern d'altres grups parlamentaris. Que el líder de *Podemos* –aquí també hi ha un partit que es diu així; però és de dretes– volia formar un govern de coalició que sumava 165 escons, però que encara no tenien la majoria absoluta, situada en 176 diputats. Sánchez necessitava els 15 diputats d'*Esquerra Republicana* –com és possible que hi hagi un partit d'una comunitat autònoma que sigui republicà en una monarquia em pregunten els estudiants– i amb aquests números era possible formar govern... Però no es va tancar res de res.

Després de les vacances d'estiu hi va haver converses novament: hi va sortir la comunitat de Navarra, el 155, els pre-

sos dels procés, els impostos als autònoms... Cap acord. El 10 de novembre hi haurà noves eleccions i una campanya –em sembla– de només 8 dies... Llegeixo aquests dies que les enquestes bufen a favor de Sánchez, però suposo que tot pot donar moltes voltes. No soc capaç d'explicar tot això a classe. Necessito més temps i haig de seguir un programa, tot i que llengua i cultura van agafades de la mà i a l'aula parlo de la situació política, com fem també activitats amb literatura o cinema. No sé si els estudiants ho entenen. Si entenen quelcom que jo ja no comprenc. Com és possible tenir 4 eleccions generals en 4 anys? No sé pas qui ho pot explicar... Si fem cas a la pragmàtica, al *Consulat d'Espanya a Rio de Janeiro* em comenten que els manca personal i que hauran de pagar hores extres que no eren dins del pressupost anual, que la gent que viu a l'exterior està cansada de votar i molts no ho faran –modestament, jo sí que ho faig– que la repetició de les eleccions costa uns diners a l'erari públic, que aquesta paràlització del país no és bona ni per a l'economia ni per a res... En fi, "feliç qui potuit cognoscere rerum causas"... O sigui, "afortunat aquell qui ha aconseguit entendre el perquè de tot plegat".

move ^{UP}

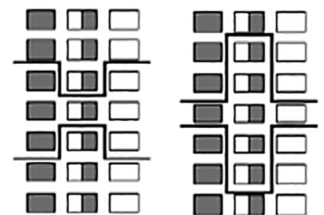
Especialistes en l'avaluació i el diagnòstic dels Trastorns Específics de l'Aprenentatge i en l'avaluació del perfil cognitiu per a l'orientació professional

MILLORA EL TEU RENDIMENT ACADÈMIC · APRÈN A GESTIONAR LES TEVES EMOCIONS MOVE UP! MOU-TE I GAUDEIX DE L'APRENENTATGE

Av. Joan XXIII, 110 baixos (sobre la pl. Ramon i Cajal)

93 027 19 19 • 686 49 74 21 • mpalau@moveup.cat • www.moveup.cat
El Masnou

Les dues respostes possibles a l'Enigma de la pàgina 19



Vivències

Pep Parés

El so de la gaita

Tot just em sobreeixia el cap del respatller de la butaca del cinema de tan petit com era. Em movia constantment al cantó oposat del de l'espectador del davant per poder veure el màxim de pantalla. El cinema era la gran evasió. Em sentia protegit entre la remor dels sentiments corals del públic i els meus pares: ooohs d'admiració, aplaudiments, rebuigs o crits de pànic. Tot formava part de l'espectacle: la pel·lícula i l'audiència. Jo també hi participava i em sentia integrat amb tots els que responien com jo.

En moments de terror m'agafava a la mà de la mare i tancava els ulls. En blanc i negre, l'assassí entrava amb avantatge al pis d'un cec fins que aquest desconnectava la llum (A 23 passos de Baker street). Ara tots dos estaven igualats per la foscor, però el cec coneixia els sorolls de la fusta del terra, les olors de les cambres, la paret granulosa del passadís, o la passa necessària per arribar a la porta buscada. Llavors, jo aclucava els ulls atemorit, i penetrava en la més fosca penombra, com a la peli, però, tot i això, no podia fugir d'aquell malson. No eren els meus ulls els que hi veien, sinó el meu cervell afectat per la música de suspens, les respiracions accelerades dels actors o l'esgarip d'una frontissa rovellada. Només me n'alli-



beraven els crits d'alegria i els aplaudiment del meu entorn. Després obria els ulls a la pantalla, content que el més feble hagués guanyat a qui ho tenia tot a favor. No era un film per a mi, però mai no me l'hauria volgut perdre.

No recordo quina pel·lícula de guerra vaig veure on "els bons", que eren anglesos, estaven a punt de sucumbir. De cop, des de la llunyania, sentiren els sons de les gaites i a tots els inundà una barreja de nostàlgia i companyonia que canvià el seu esperit. No cal dir que guanyaren la batalla.

L'altre dia vaig reviure sentiments semblants. Era capvespre i les siluetes de les gaites, tal com llances, destacaven sobre els murs il·luminats de la presó de Lledoners. Amb la bossa de pell plena d'aire, començà a sonar la música per damunt del vent i la gent, i travessà la negror de la nit per sobre dels murs aïllants fins embolcallar els presoners. Els músics venien d'Escòcia oferint la solidaritat del seu

poble amb melodies; i traslladaven aquest missatge, fort i alt, als més lliures de tots: els nostres presoners!

Nosaltres despreníem olor de mar a l'esplanada alta a ran de presó: d'Alella, el Masnou i Teià. En aquest indret cada dia hi arriben aromes d'esperança i conhort dels racons més impensats del país.

Jo portava la por a dintre quan era petit, que sempre és la por més dura, però els presos polítics catalans se l'han tret de sobre i assumeixen la seva realitat amb serenor i confiança. Per això la presó no els empresona, ni la por els fa porucs. És la llibertat del convenciment raonat i valent.

Sempre ens preguntem per què tants homes i dones resistiren tortures i penalitats al llarg de la història sense renunciar als seus ideals o revelar un secret que hauria perjudicat altra gent. La resposta: el convenciment profund que allò que van fer era el que havien de fer! L'ètica dels seus actes!

PETITS ENCANTS A BENEFICI DE DISMA



Diumenge 1 de desembre, de 10 a 14, al Camí Ral, davant dels núms.14 -15. **A partir del dia 2 de novembre** podeu passar pel local social de Gent del Masnou, de 18 a 20:30, a fer donació de qualsevol objecte o andròmina que sigui aprofitable per a una venda posterior. Recordem que és indispensable que no siguin objectes de gran volum i que, sobretot, estiguin **nets i en bon estat de conservació**. La recaptació obtinguda serà lliurada íntegrament a **DISMA**. Us agraïm per endavant la col·laboració i generositat.

Deu anys sense la Ma. Dolors Alibés

Pere Martí i Bertran

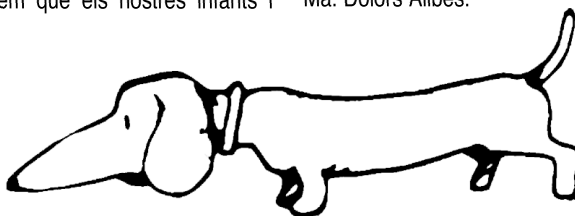
Aquest mes de novembre de 2019 fa deu anys que la Ma. Dolors Alibés ens va deixar, víctima d'una llarga malaltia. Com passa el temps! I que de pressa oblidem els que ja no hi són, per molt que tinguin una obra al darre encara ben vàlida des de diversos punts de vista. Com pot ser que l'actualitat ens devori tant com per no recordar gent que, com ella, ha fet tant per a la nostra cultura? M'hi va fer pensar, i per això he decidit de posar-me a escriure aquestes ratlles, la lectura del darrer número de la revista *Serra d'Or* (octubre 2019), ja que en tres articles totalment diferents es feia referència a aquesta capacitat tan nefasta que tenim d'oblidar aquells que es mereixerien un reconeixement i una permanència en l'imaginari del país. Enric Ciurans ho deia parlant del món del teatre: "ja gairebé ningú no sap qui eren Maria Vila, Pau Garsaball i tants altres actors i actrius que van emocionar milers de persones." (p. 61). Xavier Chavarria, deia quatre quarts del mateix de l'oblit tan injust a què hem arraconat un compositor, crític teatral... tan important com Jaume Pahissa, mort ara fa cinquanta anys a l'exili argentí (p. 50-52). I encara Miquel Pujadó reivindicava la figura d'un Jordi Batiste, encara en actiu, però oblidat dels circuits de música actuals (p. 54). Jo diria que amb molts escriptors, sobretot de LIJ (Literatura Infantil i Juvenil), passa el mateix i que la Ma. Dolors Alibés n'és un bon exemple. Què en queda de la quarantena d'obres per a infants i joves que



va escriure? Quantes en podem trobar al mercat encara? A quantes escoles es llegeixen i es difonen obres seves? Us he de dir que no he sabut trobar cap títol seu que encara fos en catàleg, que no hagi estat descatalogat. I això que en té una bona colla que no han perdut gens d'actualitat, i això que és una mestra de la paròdia, ara que està tan de moda. Estic segur n'hi ha uns quants que poden ser bones lectures per als nostres infants i joves: des del reconegut en el seu moment *Com es fa un còmic?*, il·lustrat pel popular dibuixant Jan; passant pel divertit *Jasolina, vista Fina*, el tendre *Boira a les butxaques*, l'esbojarrat *L'enrenou del 49*, centrat en el món de l'edició, escrit a quatre mans amb la també escriptora de LIJ i experta en coaching, Elena O'Callaghan, i tants i tants d'altres. Si ha passat això amb l'obra literària, val més no parlar de la periodística. Pensar en reculls o antologies d'articles seus a *l'Avui*, a *El 9 Nou*, *Regió 7*... encara és més utòpic. No ajudem a fer més fondo el pou de l'oblit, fem que els nostres infants i



joves, i també els grans només faltaria, coneguïn una obra que massa injustament oblidada. Recuperem la Ma. Dolors Alibés.





Històries de la vila

Joan Muray

NOMENCLÀTOR DEL MASNOU – I

Aquestes històries no pretenen ser un nomenclàtor oficial de la nostra vila, tan sols unes pinzellades sobre alguns carrers i places del Masnou, que potser poden ser més desconeguts que altres. Tot i tenir una numeració, no vol dir que a partir d'ara els faci seguits, aniran sortint de tant en tant, sense seguir cap norma, només seguint les informacions que se'n puguin tenir d'aquell nom.

Es podria dir que hi ha, ja fet, un número 0, ja que al llarg dels 379 números que portem amb aquest, i de les 320 *Històries de la Vila...* que he fet, han sortit ja diverses explicacions de personatges que donen nom a carrers i places.

Entre aquests tenim: Dr. Genové, Dr. Agell, Francesc Flos i Calcat, Capità Agustí Gibernau, Pere G. Maristany, Àngel Guimerà, Mestre Bert, Capità Mirambell, Jacint Verdaguier, Amadeu I, Can Targa, Enric Granados, Gaietà de Planella, Camil i Romà Fabra, Miquel Garriga i Roca, Silveri Fàbregas, Lluís Millet, Joaquim Cusí, Torrent Umbert, Gaietà Buïgas, etc.

Per a aquest número 1 he escollit primerament els noms de carrers dels 29 existents el 1846, quan el municipi va incorporar els carrers que fins aquell any havien estat d'Alèlla de Mar. La resta de municipi, els veïnats del Masnou, al centre de la població, i el d'Ocata a l'extrem de llevant, ja eren municipi masnoví des del 1825, quan es van segregar del de Teià.

D'aquests 29 carrers amb què comptava aleshores la vila, 21 continuen vigents; per tant, com a mínim tenen una antiguitat superior als 173 anys. Els esmentaré, però només fent-ne alguna petita explicació del que ho necessiti, ja que no tenen altra particularitat que la seva longevitat. Són aquests:

Carrer del Pou, Sant Cristòfol, de la Catterra, Barcelona, de la Ginesta, Sant Francesc d'Assís, Sant Pere,



Sant Josep, Esperança, Sant Rafael, Adra, Sant Felip, Santa Anna, Sant Antoni, Sant Joan, Sant Jaume, Sant Jeroni, Sant Agustí, Sant Bru, Sant Domènec i del Carme (ara Mare de Déu del Carme).

Com veieu, golejada de sants (vint-i-un). De tots ells, el que crec que mereix un aclariment és el de la Catterra, actualment un passatge paral·lel al C/ Rafael Casanova.

El nom de «catterra» sembla que prové de la deformació «ça terra», que eren els primers habitatges de pescadors d'Alèlla en temps reculats, quan encara hi havia perill a la costa, i els pescadors, tot i no viure-hi, es feren aquests habitatges per deixar-hi els estris de pesca, que després ampliaren i convertiren en petites cases.

Ara veurem el llistat de carrers i places que porten noms de pobles i ciutats, dels quals n'hi ha 33, i n'explicaré alguns entre els que poden despertar més interès; la resta, i sense saber ni l'època que els posaren ni el perquè, els deixarem córrer (1).

Els descartats són: Carrer d'Alèlla, d'Artesa de Segre, de Badalona, de Barcelona, de Bilbao, de Ciudad Real, de Lleó, de Sant Sebastià, de Cornellà, de Figueres, de Girona, de Granada, de Lleida, de Montgat, de Múrcia, de Navarra, de Palma de Mallorca, de Premià de Mar, de Reus, de Santander, de Saragossa, de Sevilla, de Tarragona, de Terol, de Tiana, de Valladolid, de Vallromanes i de Vilassar de Mar. Menys tres, de ciutats americanes i asiàtiques que

sortiran en unes properes històries, que són: Buenos Aires, Manila i Montevideo.

Els tres que comentaré, són:

CARRER D'ADRA. Aquest carrer, i des de molt antic, porta el nom d'una població andalusa de la província d'Almeria, així com en ella hi ha el carrer Masnou.

Aquesta reciprocitat és deguda al fet que els pescadors masnovins d'abans arribaven fins allà baix feinejant, i havia en aquell temps tracte amical. Per això nosaltres tenim un carrer amb el seu nom i ells amb el nostre. A més aquesta població i el Masnou estan agermanats.

PLAÇA DE LA VILA DE MADRID. Aquesta plaça o, millor dit, placeta, porta el nom de la capital de l'estat, no perquè hi hagués entre ells i nosaltres bon tracte, no.

Se li va posar a l'època que era alcalde del Masnou (1956-72) el senyor Salazar, que ho devia fer per la seva amistat personal amb el senyor Arias Navarro, aleshores alcalde de Madrid. La inauguració fou per l'octubre de 1967. Referit a la inauguració, hi ha un fet força xocant pel ceramista que feu les rajoles que donen nom a la plaça i col·locades en una font que hi ha, o pel qui li va fer el disseny. Resulta que sobre l'escut de Madrid hi llueix una corona marquesal, i aquesta ciutat no ho ha estat mai.

L'alcalde ho veié i feu fer per un funcionari municipal que sabia força de dibuixar una corona mural de vila, i, un

cop fet el dibuix, l'enganxaren sobre la corona marquesal, i així es va inaugurar sense més.

Posteriorment, sembla que hi havia la intenció de fer una rajola amb la corona correcta i canviar-la, però no es feu, i continua igual.

CARRER DE NAVARRA. D'aquest carrer, pràcticament el més llarg de la vila, sembla que el nom sencer no és aquest, que s'havia de dir, o es va dir: *calle del Tercio de Navarra*. Com veieu, amb connotacions de l'antic règim; però, ja que es va retolar només com a Navarra, mai no s'ha canviat ni ningú no hi fa cap escarafall.

Com a poble de marina, i amb un pas-sat tan important al segle dinou, a l'època gloriosa de la marina de vela, en què va arribar a tenir prop de vuit-cents capitans i més de quatre-cents vaixells, la vila havia de tenir carrers que honoressin alguns dels seus capitans més anomenats, però només en són sis (2). Ja que dos d'ells, el capità Agustí Gibernau i el capità Mirambell, ja tingueren explicació en anteriors històries, només comentaré els quatre restants. Són els que segueixen:

Capità Antoni Pagès i Millet. Antoni Pagès Millet. El Masnou 1885-Vanal de la Bahama 1919. Tenia un excel·lent currículum, fet que el dugué a portar grans vaixells de vapor de diferents companyies americanes. El 1919, però, un terrible cicló al Vanal de la Bahama engolí vaixell i tripulació. En total moriren 1.500 persones.

Capità Maristany Noms. Pere Maristany i Noms «Corsari». El Masnou 1873-Naufragi 1923. Aquest carrer ha tingut tota una odissea. Primer, el 1931, l'hi posaren a un tros de l'actual C/ Roger de Flor. El 1939 li'n van treure. El 1964 l'hi tornaren, però canviat de lloc, ara era al veïnat d'Ocata, a un carrer que s'havia dit Laió del Tit.

Capità Salvador Maristany. Salvador Maristany i Sensat «Isard». El Masnou 1853-1915. A més de capità mercant, va ostentar diferents càrrecs, com Inspector General de Navegació,



Capità Salvador Maristany

Vocal de la Junta de la Marina Mercant, de la Junta Central de la Lliga Marítima, i a Manila fou membre de les Juntes de «La Electricista» i «Compañía de Tranvías de Filipinas». A més va participar a la Guerra de Cuba portant tropes i trencant el bloqueig ianqui, i en la inspecció del Canal de Panamà.

Capitans Comellas. El carrer està dedicat a dos capitans Comellas, un d'ells era Joan Comellas i Fàbregas. El Masnou 1873-1947; un fill d'aquest, també fou capità, però ja en vaixells de vapor, de la Transatlàntica, i el seu net fou el pintor, músic i escriptor Joan Comellas i Maristany. I l'altre era Antoni Comellas, però no en tenim cap més referència.

I seguint amb el tema marítim, vegem uns quants carrers que hi fan referència, tot i no ser de capitans. Són aquests:

Carrer del Bou. Barca de pesca d'aparell llatí, que tenia entre 55 i 60 pams d'eslora.

Carrer de la Caravel·la. Era en vaixell de vela emprat des del segle XIV al XVII, força lleuger, i que tenia uns trenta metres d'eslora.

Carrer del Galió. Vaixell de vela de més dimensió que els anteriors. Es va usar a partir del segle XVI, i tenia uns 40 metres d'eslora, duia cinc pals i quaranta canons.

Carrer del Llaüt. Veler de pesca de petites dimensions, normalment

anava equipat amb vela llatina.

Carrer de la Nau. Vaixell mercant de gran port, amb castells a proa i a popa, que podia dur dos, tres o quatre pals, i dues o tres veles sobreposades.

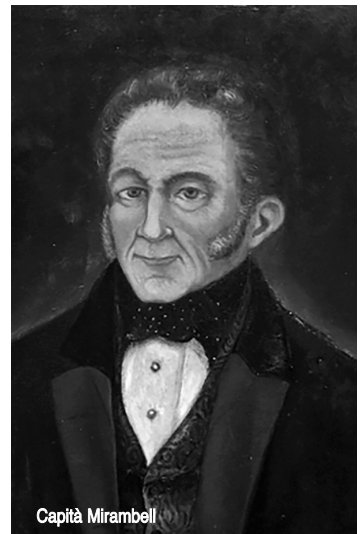
Aquests cinc carrers es troben dins la Urbanització de Can Teixidor, a la part que pertany al municipi del Masnou.

Carrer Mare Nostrum. Nom donat al mar Mediterrani en temps de l'antiga Roma.

Passeig Marítim. No cal gaire explicació, és el passeig paral·lel al mar.

Carrer Pollacra Goleta Constança (3). Amb aquest veler, la pollacra-goleta Constança, és amb el que el capità Mirambell feu la proesa d'obrir de nou els mercats americans amb la metròpoli.

Continuarà...



Capità Mirambell

NOTES

Als que us interessi, podeu trobar el nomenclàtor sencer a l'Oficina de Turisme.

Com veieu, golejada de sants. Sembla que, als anys trenta del segle passat, només posaren noms dels capitans que havien mort en naufragi.

Nom equivocacat, ja que el vaixell amb què el capità Mirambell va fer la proesa era el «Constancia» i no el *Constanza*. En la traducció es va canviar un nom per l'altre.

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com



Què és més important la intel·ligència emocional o aprendre xinès mandarí?

Aquesta pregunta és la que es va fer Ana Saénz de Miera, una de les directives d'Ashoka, fundació pionera a donar suport a l'emprenedoria social, quan viatjava en el metro de Madrid. Aquest dia el recorda molt bé perquè va viure un moment molt desagradable.

Ella estava embarassada, però la va sorprendre que ningú al vagó no es va dignar cedir-li el seient. Aquesta situació la va marcar profundament. Es va adonar que aquell succés era un reflex de com la gent estava vivint una realitat que podia semblar distòpica.

És una vivència tan forta que la va portar a qüestionar-se sobre: com estem educant els nens per quan siguin grans? Com els futurs ciutadans podrien estar compartint un vagó de tren o de metro, en una parada d'autobús, o simplement treballant en una empresa sense mostrar un mínim d'empatia?

Es va adonar que els infants estan molt orientats cap a l'èxit acadèmic... Per això la pregunta de: és més im-

portant aprendre xinès mandarí? O potser és més important aprendre intel·ligència emocional?

Ella va utilitzar l'exemple del xinès mandarí, ja que és l'idioma que ara està de moda.

Va ser aquest succés un despertador sobre una gran veritat: l'empatia, no podia quedar enrere.

Són experiències que a tothom ens poden arribar a ocórrer, i que ens porten a plantejar-nos l'autèntica importància de treballar i desenvolupar una bona intel·ligència emocional.

La intel·ligència emocional esdevé un element que s'hauria d'estendre i arribar a les aules. I no només en els centres educatius, sinó també en les famílies, com una forma que entre tothom puguem transmetre aquestes

competències.

Algunes de les competències emocionals bàsiques són:

- **L'empatia**
- **L'autoestima**
- **Les habilitats socials**
- **L'autoregulació**
- **L'automotivació**
- **La tolerància a la frustració**

- La resolució dels problemes

És clar que en aquest segle XXI hi ha molts reptes als quals els nostres fills i filles hauran de fer front.

No només el fet de poder-se comunicar en diversos idiomes, sinó també el fet de poder-se comunicar a nivell emocional. Un idioma universal, un llenguatge que tothom podem arribar a desenvolupar.

La punta de la llengua (112)

Esteve Pujol i Pons

Tornem als vicis de la nostra llengua que es van estenent entre els nostres infants i joves; no sé pas per influència de qui... o potser sí que ho sé i massa!

Fa molts anys que els catalans fem **petons** i fem **abraçades**; hi ha coses que **ens fan por** i d'altres que **ens fan respecte**; n'hi ha que **ens fan vergonya** i n'hi ha que **ens fan pena**... I ara resulta que s'ha posat de moda que ***donem petons** i ***donem abraçades**; i que hi ha coses que **ens *donen por** i d'altres que **ens *donen respecte**; n'hi ha que **ens *donen vergonya** i n'hi ha que **ens *donen pena**...

Hi havia moltes coses que **feien goig** i ara només són

***xules**; de tant en tant anàvem a **fer un tomb** i ara només sabem anar a ***donar un tomb**; de vegades **fèiem la guitza** a algú i ara... ja no la hi fem!

Abans **fèiem bondat** i ara només **ens portem bé**, que no vol pas dir el mateix.

Fins no fa gaire quèiem **a terra**, arrossegàvem una cosa **per terra**, miràvem **a terra**, collíem un paper **de terra**, no aixecàvem un pam **de terra**... i ara caiem **al terra**, arrosseguem una cosa **pel terra**, mirem **al terra**, collim un paper **del terra**, no aixequem un pam **del terra**...

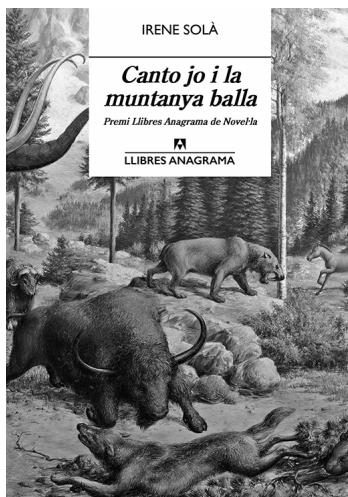
Endevineu el perquè de tots aquests canvis? Estic segur que sí!

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Veus de muntanya

Irene Solà (Malla, Osona, 1990) ja ens va sorprendre gratament amb *Els dics*, premi Documenta 2018, per diverses raons: la riquesa de la llengua, el ruralisme, la fragmentació narrativa, l'ús de materials procedents d'altres autors... Amb *Canto jo i la muntanya balla*, premi Anagrama 2019, Solà continua fent servir una llengua rica i ajustada als registres dels personatges; el ruralisme hi és ben present, fins al punt que ara es trasllada a l'alta muntanya, concretament a la vall de Camprodon, al Ripollès, amb una incursió al Montseny, absolutament ben lligada a la trama, i encara hi afegiria, fins al punt que si no fos per algunes referències temporals i històriques clares (records de la guerra civil, els mossos d'esquadra, la prohibició de fumar als bars..., i sobretot la data del casament de dos dels protagonistes, en Domènec i la Sió, el "21 de maig de 1964" –p.74 –) ens podríem pensar que som a final del segle XIX o començament del XX, i no, som al segle XXI; també hi utilitza la fragmentació narrativa: la trama avança a través de



veus d'allò més diverses, i no només humanes (una tempesta, un cabirol, un os, la muntanya, les bruixes, una gossa..., també hi aporten el seu punt de vista) i ho fa a partir dels dos personatges esmentats, en Domènec i la Sió, i moltes de les persones i dels esdeveniments que s'hi relacionen (els fills –la Mia i l'Hilari–, els amics i els veïns, la mort d'en Domènec per un llamp o la de l'Hilari en un desgraciat accident de caça...); i també hi utilitza materials pro-

vinents d'altres autors, com ens deixa ben clar a la "Nota de l'autora" (p. 187-188): de Pep Coll, mestre en la descripció de les muntanyes del Pallars i en la recopilació de llegendes i rondalles pirinenques; de Joan-Lluís Lluís, de qui fins i tot agafa alguns trets dialectals del seu rossellonès: "Sem els ossos" (p. 143), per exemple; o de Mikel Aboitiz, concretament del seu conte "Fundació mítica de Islandia"; etc.

Però *Canto jo i la muntanya balla* és més que tot el que hem dit, perquè també és la història d'una colla de personatges a través dels quals, com ha dit molt encertadament Teresa Costa-Gramunt, analitzant la novel·la al digital *Núvol* (27-5-19), l'autora ens parla "de les qüestions fonamentals de la vida humana: la supervivència, la fe, l'esperança, el treball, l'amor, la descendència i la continuïtat, la història, la malaltia i la mort, i les relacions entre els humans i la natura: la cultura que relliga el mite en el logos, i el logos en el mite." Una novel·la que us recomano sense dubtes de cap mena.

Títol: *Canto jo i la muntanya balla*

Autora: Irene Solà

Editorial: Anagrama

Col·lecció: "Llibres Anagrama", 61

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2019

Nombre de pàg.: 191

FES-TE'N SOCI
ASSEMBLEA.CAT

assemblea.cat

**som
fermesa
dignitat
Coratge**

**No et preguntis què pot fer
Catalunya per tu sinó què
pots fer tu per Catalunya.**

El país et necessita; dona un cop de mà col·laborant i treballant per l'Assemblea o fes-te'n soci.
(15€ trimestral. 9€ estudiants, jubilats o aturats)

Volem una República independent Catalana i sabem com fer-ho,

ens hi ajudes?

<http://anc.si/EmFaigSoci>
#CapAlaIndependència

**L'ANC del Masnou convoca la
ciutadania, cada dimecres a les 7
de la tarda, davant l'Ajuntament
fins que sigui alliberat i retornat
el Govern legítim de Catalunya.
T'hi esperem!**

EL GAT SE SUPERA CONSTANTMENT

Esteve Pujol i Pons

No sé com funciona això de *Com triomfar en els negocis sense fotre ni brot*. El que sí sé és com el nostre GAT triomfa pensant com uns herois mítics.

Quina meravella de comèdia musical la que ens va oferir els dies 5, 6, 11, 12 i 13 d'octubre, quina meravella! Hores i hores d'assaig, coreografies no gens fàcils, números musicals molt reeixits, coordinació perfecta en tot l'aparat escènic... ja ho he dit: una meravella. El nostre teatre amateur ens ha demostrat, com d'altres vegades, que és d'una qualitat més que envejable.

Des de la direcció total –com sempre Montse Condeminas, com sempre–, amb la tasca immensa de David Solé en traducció, adaptació del text original i música –quina feinassada, senyor!– i amb una admiració devota a Rosa Bosch –com s'ho fa aquesta dama per aconseguir elaborar un vestuari tan ben treballat i tant i tant?

Un treball coral impecable i prolongat d'una quarantena d'actors i actrius amb un ritme trepidant no és pas fàcil d'assolir; i el GAT ho ha aconseguit altra vegada –i dic altra vegada–, però amb superació constant. Són ja uns quants musicals en els quals s'ha embrancat el GAT amb èxit creixent (estava temptat d'enumerar-los, però hauria estat una llista massa llarga; en compto ja sis o set); i ja no diguem en obres *sense música*; tanmateix els musicals suposen un plus d'exigència, d'organització, d'hores de dedicació prèvia, que moltes companyies professionals voldrien per a elles mateixes.



És bastant lleig d'assenyalar persones en un conjunt tan digne; però no em sé estar de destacar, perquè s'ho mereixen al meu criteri, Roger Pifarrer (*Finch*) i Josep Rossell (*Mr. Bigley*), parella eterna de triomf assegurat; Marta Ulloa (*Rosemary*) d'un art remarcable en la interpretació i en el cant; Gemma Mercader (*Hedy La Rue*) d'un histrionisme agut molt convincent; Paco Celma (*Bud*), d'expressió i gesticulació ben dúctils i ajustades a cada situació. I, si us plau, no us ofengueu tots els executius, secretàries, animadores... sense oblidar les tres dones de neteja, que omplien elles soles l'escenari en les aparicions escadusseres, però molt efectives i tendres. Caldria copiar aquí

tot l'elenc del programa de mà. Us ho heu guanyat perquè us ho heu ben suat (*des del març que assajàvem*, ens confessàveu... o sigui gairebé vuit mesos de feina; han valgut la pena).

Sòbria com sempre l'escenografia, pura funcionalitat. Encertada i precisa la il·luminació, que no era pas senzilla. Aplaudiments fervorosos d'un públic que va gaudir de tres hores de goig teatral (*no se'ns ha fet llarg*, comentaven molts espectadors en haver acabat l'obra).

Enhorabona, GATets i GATetes! Continueu donant-nos satisfaccions tan esplèndides com aquesta... o més! Quina altra ja n'estàs rumiant, Montse? No me la diguis; ja la veurem.

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

**Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut.
Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts)
com d'homes (tenors i baixos). Animeu-vos-hi i veniu
a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar
l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de
deu del vespre.**

Qui canta, els seus mals espanta!

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Tot anirà bé

Tot anirà bé. Entraràs al teatre. T'haurà besat als llavis tendra però apassionada, tot just abans. Anirà bé. S'obriran els llums de l'ànima i del sexe, s'apagarà el llum de la sala i hi haurà una gran posada en escena. Vine, doncs. Som al novembre teatral.

El mes comença amb rebel·lia i adolescència: el **RBL Festival Teatre Jove** (o sigui, rebels, rebels, rebels!, i on line: <http://www.rbls.cat>), enguany (3a ed.) del 4 al 9 de novembre. Diversos espais acullen obres i tallers especialment pensats per al públic que ronda els 13-20 anys. **Taller d'imatge performativa** i **Taller de lluita escènica**, al matí del dissabte 9 al Centre Cívic Cotxeres Borrell: de franc, però cal fer-ne la inscripció al web! Vinga, fills a bord, fills a l'escena! Més: ...el dijous 7, en el marc d'aquest RBLs, la comèdia àcida *Fairfly* de La Calòrica, escrita per **Joan Yago**, aterra al Teatre Tantarantana. Coses bones, preus menuts.

Fins al 10 de novembre *La mort i la primavera* de **Mercè Rodoreda** (1908-1983) viu a la Sala Petita del TNC. Grans intèrprets, entre d'altres **Pepo Blasco** i **Rosa Renom**, per a una gran autora i un text ple d'angoixa i de mort.

També fins al 10 de novembre, al Teatre Romea, **Josep Maria Pou** encapçala *Viejo amigo Cicerón* d'Ernesto Caballero, sota la direcció de Mario Gas.

El 13 de novembre (fins a l'1 de desembre) torna *Cúbit*, de **Josep Maria Miró**, amb la companyia **La Ruta 40**, a l'Espai Lliure. Amb Anna Azcona ('la mare'), Alberto Diaz, Albert Prat i Sergi Torrecilla.

Tot el mes es representa *Una història real*, de **Pau Miró**, amb Laura Conejero, Julio Manrique, Nil Cardoner i Mireia Aixalà a La Villarroel. Ens apropa a les incerteses personals, als moments de deriva, a la ultradreta i a les relacions familiars. Derives, maldecaps, febrades, enamoraments i desenamoraments, refredats, escriptures, paràfrasis, singlots, rostits: n'hi ha uns quants ara, pel novembre. Però allò que hem dit al començar: **tot anirà bé**. El blau del cel es va crear perquè poguem ser feliços, feliços. No ho dubtis mai.



#som_rbls #RBLsfestival
4-9. Novembre '19
TEATRE TANTARANTANA
TEATRE DEL CCCB
NAU IVANÓU
CC COTXERES BORRELL
Venda d'entrades a www.rbls.cat
3a EDICIÓ
Amb el suport de: 

Cròniques d'ultramar

Joan Muray



LA mordida d'Hondures

La *mordida*, mena d'estafa feta per la policia, s'atribueix a Mèxic, però pel que sembla moltes altres repúbliques, especialment les anomenades *bananeres*, la practiquen.

En el meu viatge pel Yuk At Tan (península del Yucatán) ens la feren a la mateixa frontera entre Coactemala (Guatemala) i Hondures.

Vam arribat de nit i cansats, havent anat per carreteres no gaire bones. Però això no fou tot; encara ens esperaven uns tràmits duaners com mai no els he passats enlloc, ni en llocs comunistes del centre d'Àsia ni en les selves africanes.

El Tràmit el feiem sols, sense el nostre guia. Per sort nostra, malgrat que no ha estat après, sinó imposat, com a ells, ens enteníem amb l'idioma.

Ens van escanejar els quatre dits de la mà esquerra, després els de la dreta, el polze esquerre i el polze dret, fotografia de perfil, i alguna altra fotesa.

Tota aquesta comèdia, suposo, era per cansar-nos i que, amb tal de passar i arribar a l'hotel a descansar, no ens adonéssim que en el dret duaner que ens feren pagar, que fou de cinc dòlars, al tiquet hi posava que en pagàvem tres.

És clar, per als funcionaris que es deuen posar a la butxaca els dos dòlars restants, al cap del dia es fan un sobresou, i el turista, per dos dòlars, no discuteix gaire. Ja no ve d'aquí. O potser es pensen que són rucs (amb perdó d'aquests animals, que d'ases només en tenen el nom).

Això sí, la funcionària que ens esquilà sempre tenia un somriure als llavis. Potser s'enfotia de nosaltres pensant que *les zurzan a estos gringos*. Per a molts, i especialment per les amèriques, la majoria dels qui hi viatgem, tots ho som.

Coneixia una senyora que, quan en temps passats traspasava la frontera de la Jonquera, si hi posaven gaires entrebancs, quan al final aixecaven la barreira, deia, en el seu *maño* característic: *Tanta cosa para levantar ese palico*.



Cròniques

CONCERT DE LA CORAL XABEC A BREDA

Esteve Pujol i Pons

Ja feia massa temps que no cantàvem fora de casa –he repassat la història de la Coral i ja hem actuat a vint-i-set localitats, a més a més de la nostra– ...i això no podia ser.

La bona gent de Breda, a la comarca de la Selva, ens van convidar a anar-hi.

El concert va ser el diumenge 13 d'octubre a tres quarts d'una del migdia a l'església del Monestir de Sant Salvador. Breda celebrava la festa de l'Olla.

Ja sabeu que aquesta població és molt coneguda per la terrissa que s'hi fa i amb molt d'art i amb una tècnica exquisida. Era una mica com si fos una Festa Major. Ambient festiu a tot i ple.

El rector del monestir ens va rebre amb tot l'afecte, una acollida cordial; havia tingut molt d'interès que hi anéssim i ens va fer la sensació que n'estava ben satisfet, i amb ell tota la gent que omplia l'església. Ell mateix va presentar-nos a l'auditori.

Els cantaires portàvem un llacet groc al pit i no precisament perquè volguéssim fer goig, no.

I així va anar el programa del concert:



Cançó popular catalana per començar; sí, que com a casa no hi ha res.

Després quatre Nocturns de W.A. Mozart; música i amor, què més voleu? Com un tercer moment, un motet religiós també de Mozart, una cantata sacra masnovina de la Montserrat Llagostera i un juganer cant irlandès de resonàncies bíbliques; érem dintre un recinte sagrat, no ho oblideu.

I una darrera part on vam interpretar quatre cors operístics de F.J. Haydn; ben alt nivell, veieu?

Les circumstàncies del moment convidaven a cloure la cantada amb *Els*

segadors i ho vam fer. Tothom s'hi va afegir. Del bell mig del públic va ressonar un *Visca Catalunya!* entusiàstic.

Un record de terrissa elegant per a cada cantaire va materialitzar l'agraïment dels vilatans de Breda.

Montserrat Llagostera a la direcció; Bàrbara Llacay al piano; aplaudiments especials i ben merecuts per a ambdues.

Un dinar de germanor per tancar aquesta jornada tan amable.

Montserrat Planas, bona cantaire, ens ho vas organitzar molt i molt bé. Gràcies!

Panoràmica de la NII, al davant de la Pl. de la Llibertat, abans de passar la Marxa de la Llibertat cap a Barcelona.

El Masnou 9 del matí del 18 d'octubre de 2019



Gairebé tot això és veritat

Carles Maristany

O UNA COSA O UNA ALTRA

He perdut la feina i ja no puc treballar.
He perdut el treball i enlloc no trobo feina.
Trobar treball porta molta feina i malestar.
Valdria la pena comprar la màquina, perquè així treballem molt, però fem poca feina.
Culpem les màquines de provocar la desocupació?
Dir allò de: Feina, fuig; mandra, no em deixis...!
Cerquem feina, busquem treball i resem perquè no en surti...
Jovenalla que busca treball tan sols per a l'estiu; però dis-sabtes i diumenges "abstener-se",
També nosaltres volem anar al "xiringuito" a fer la "birra" i passar-ho bé.

.....

El passat diumenge, dia 13 d'octubre, tot dinant, seguia el canal Teledporte i, abans de les prediccions de l'home del temps, es van projectar unes imatges dels campionats de gimnàstica, de plena actualitat. Com és de rigor, va aparèixer la gimnasta nord-americana Srta. Simone Biles mostrant una tècnica, jo diria immillorable durant tota la seva execució i sempre amb un somriure, que feia passar de la tibantor expectant mentre girava i feia voltes a l'aire, al somriure encomanadís que regalava als espectadors en posar els peus a terra, estenent els braços horitzontals a la manera dels gimnastes. Sempre amb una cara d'alegria radiant.

Tocant al comentarista del programa, sembla estrany que es pugui ser tan poc delicat, tan groller per fer un comentari sobre la mare i el pare de l'executant gimnasta, amb tan poc gust.

Se'm van ennuegar les postres. La privacitat tot sovint menystinguda i violada per un no-res que a ningú no importava. Crec que la majoria d'espectadors vam trobar-ho de mal gust.

Prefereixo ometre "amb el vostre permís" les paraules a les quals faig referència.



Poesies de Josep Vendrell

Al juny recordàvem que el poeta masnoví Josep Vendrell a part de poesies espirituals i íntimes, també en té entorn de la història de Catalunya. N'hem triada una que fa referència a dos documents literaris i a un personatge cabdals per a la nostra història: la *Cançó de Santa Fe*, escrita en un llenguatge entre provençal i català; el *Comte Ramon Berenguer el Vell* i *Les Homilies d'Organyà*, document transcendental per a la nostra llengua. Vegeu-la.

CANÇÓ DE SANTA FE (1054- primer poema)

RAMON BERENGUER I (1059-1076)

CATALÀ (1096- Primer document que menciona: **CATALÀ**)

*Una cançó, un poema
escrit en un pergami,
no s'assembla gens a l'àrab,
s'hi apar... mes no és llatí!
Quasi té el mateix fonema
dels qui parlen llemosí!
Quan hom ja té una escriptura
vol dir que sa genitura,
amb fermesa, va obrint-se i fent camí!*

*Al comte de Barcelona,
el qui ara mana aquí,
li reten tots homenatge.
El foc agafa tiratge
quan els troncs hom pot unir!
Els comtats van tots a una,
trontolla la mitja lluna,
tant si és minvant com creixent.
L'enemic és pols i runa
sota el peu d'aquesta gent!*

*Com a poble és conegut,
i en documents l'anomenen,
a ell i a tots els qui en depenen,
amb el gentilici degut.
Pel seu fer, pel seu parlar,
tant si és amic com profà,
hom sap qui és... de qui es parla
quan senten dir: **CATALÀ!***

LA DESTRUCCIÓ DEL MONESTIR DE MONTSERRAT (La Guerra del Francès – 1808-1814)

Josep Condeminas

En el Butlletí n. 277 de juny del 2010 feia referència a la Batalla del Bruc de 1808 i, d'alguna manera, desmitificava la llegenda del Timbaler del Bruc, emotiva però falsa, encara que a Catalunya va ser on l'invasor francès va patir la seva primera derrota. Malauradament, també hem de recordar que a l'any 1811 els francesos van destruir el Monestir de Montserrat. Arribats a aquest punt es on sorgeix certa confusió respecte a la batalla, ja que mentre uns diuen que a principis de la guerra els monjos van abandonar el monestir per refugiar-se a Mallorca on van traslladar també els tresors, imatges i relíquies, altres fonts diuen que els tresors havien estat ja venuts per la comunitat per tal de sostenir la resistència contra l'invasor. Sembla ser que aquesta darrera versió és la més creïble, ja que a l'actual arxiu del monestir es conserven tres rebuts signats pel Marquès del Palacio, el Marquès de Compagni i Enric O'Donnell on es consigna que tot el tresor del monestir, llevat d'un petit lot de joies, es lliurà a les autoritats per pagar la despeses de la guerra. Així i tot, també hi ha una versió segons la qual una part d'aquest tresor va ser amagat a la ciutat d'Inca, tresor que va ser tornat al monestir després de la guerra. El cert és que, una vegada buit el monestir, fou ocupat per l'exèrcit espanyol, que el va fortificar i transformar en el principal magatzem militar del Principat. Tots els subministraments d'armes, munició i queviures van ser desembarcats per vaixells britànics i dipositats al monestir.

Indubtablement, la muntanya de Montserrat, aparentment inexpugnable, era una posició de gran transcendència estratègica en trobar-se sobre la carretera que uneix Barcelona amb Lleida, així com el camí més fàcil per accedir al centre de la península, fet que compartien tant el Baró d'Eroles, defensor del monestir, com el general francès Suchet, que havia d'iniciar-ne



l'ofensiva. Una opinió contrària era la del Capità General, comte d'Ezpeleta, que considerava que la fortificació de Montserrat seria un error estratègic i moral. El monestir estava defensat per uns 3.000 miquelets (altres escrits diuen que la majoria eren guerrillers i sometents). L'exèrcit francès estava compost per 10.000 homes. Del relat de la batalla hi ha diverses versions. El cas és que els francesos, després d'una lluita cruenta, van aconseguir fer-se amb el monestir, el qual van dinamitar i incendiar a consciència. Una destrucció total. El cost en vides va ser de 400 defensors del monestir i 200 de francesos. El que sembla evident és que el general Suchet va decidir atacar Montserrat perquè era una base militar i no un centre religiós, amb la qual cosa es va complir el vaticini del comte d'Ezpeleta. Més dràsti-

ca va ser l'opinió de l'abat Miquel Muntades, que va dir que la destrucció del monestir s'havia d'interpretar com un càstig diví. Mesos més tard, el monestir va ser novament ocupat per tropes espanyoles i catalanes.

Com a colofó a aquesta història, es va dir que la Mare de Déu de Montserrat havia estat amagada en un lloc de la muntanya. Una altra versió diu que va ser amagada en una paret de l'hort de l'ermita de Sant Dimas. Dos soldats francesos la van trobar i, com a escarni, la volien penjar d'un arbre. El soldat que era dalt de l'arbre per estirar la corda, de sobte va caure fulminat, mort. El seu company, creient que havia estat un càstig diví, va tornar a amagar la imatge al mateix lloc on l'havien trobada.

Fonts consultades:
el llibre "Tot Montserrat" i Internet

Exposicions

Fins al 14/11 "La Calàndria en imatges". Fotografies històriques

Del 16/11 al 12/12 "Postals en relleu". Una moda de fa 50 anys

ENS CONVÉ FER TESTAMENT? REPERCUSSIONS JURÍDIQUES I FISCALS

Dissabte 30 de novembre a les 18:30

Conferència-xerrada informativa a càrrec de Concepció Sánchez i Nora Suita, advocades de "Pactem Advocats" i Marta Pardos, Assessora Fiscal.

DONACIÓ DE SANG

Resultat de la darrera Campanya de Donació del 20/10:

34 donants + 7 oferiments (6 de nous)

En nom de l'entitat i del Banc de Sang i Teixits de la Creu Roja, agraïm de tot cor la generositat de tots els donants.

L'enigma V.D.R.

Un pare tenia un celler amb 21 botes de vi iguals. N'hi té 7 de plenes, 7 a la meitat i 7 de buides.

Quan mor, als seus tres fills els deixa el celler perquè s'ho reparteixin a parts iguals; amb la mateixa quantitat de botes i de vi. Com s'ho van repartir?

Hi ha dues respostes possibles. Les trobareu a la pàg. 7

Classes de ioga

El dimarts, de les 19:30 a les 21

Aprendreu tècniques de meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou

Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9

Vocalia Recreativa

Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99



CURSETS DE GAITA

Informació

a Gent del Masnou

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat



Cuixes de pollastre amb cervesa



Ingredients:

12 cuixetes de pollastre, farina, sal, pebre i oli d'oliva verge. 1 ceba mitjana, 1 llauna de cervesa.

1/2 cabeça d'all tallada per la meitat, llaurer, 2 tomàquets madurs, uns grans de pebre i 1 got de brou de verdures i un d'aigua

Posem el llaurer i els grans de pebre en una cassola. Hi afegim la ceba i els tomàquets, tot tallat a llesques i la meitat de la cabeça d'all.

Salpebrem les cuixetes de pollastre al nostre gust i les enfarinem, espolsant-les una mica.

A la paella amb oli hi fregim un gra d'all i, quan s'enrosseix, el traiem. Daurem les cuixetes en aquest oli i a mesura que es vagin fent, les posem a la cassola gran. Quan ja les hi tinguem totes, hi aboquem la cervesa amb compte que pot esquitxar! Hi afegim el got de brou i el d'aigua. Ho deixem a foc lent fent xup-xup uns tres quarts d'hora. Veureu que el caldo es va evaporant i en queda una salsa boníssima.

Tasteu-lo, no sigui que s'hagi de rectificar de sal.

Com que ho podeu tenir preparat abans, assegureu-vos de tenir pa per a l'hora de l'àpat.

Tan sols caldrà escalfar-lo una mica.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

COMERCIANTS DEL CARRER ST. MIQUEL

**CLÍNICA
DENTAL**

Col·legiats
Dr. A. Claville Ingles
Dr. G. Claville Forch


Sant Miquel, 28
93 555 63 64


**CENTRE
VETERINARI
EL MASNOU**

Urgències 24h
93 555 73 52

Horari de dill. a div. de 10 a 20
Diss. de 10 a 14 i de 17 a 20

S. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com


**ASSESSORIA
IGLESIAS**

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53


ROCA
Xarcuteries

Sant Miquel, 25,
93 540 88 02

Mercat Municipal
parada, 41,
93 540 10 61

El Masnou

matalasseria


Grau
Descans
Llar
Puericultura

Sant Miquel, 6.
93 555 15 38
matgrauamasnou@gmail.com


4colors

IMPREMTA
DIGITAL

Ptor. Domènech Farré, 3
El Masnou
610 01 93 65 · 93 555 67 74
4colors.cat

**TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC**



Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou - El Maresme
Lluís Valls Mari


**Automoció
SANT MIQUEL**
Des de 1992

Reparació
en general de
l'automòbil.
Mecànica Xapa
Electricitat

Sant Miquel, 10 el Masnou
Tel 93 540 34 36 · Fax 93 540 60 47
info@asm.cat · www.asm.cat

AMICS I ESCOLTES DEL MASNOU PARLEM DE BOLETS



Dissabte 23 de novembre de 2019 a les 7 de la tarda:

Conferència i mostra gastronòmica al local social de *Gent del Masnou*

Hi parlaran

J.M. Barrachina, Sra. M. Hernández, Sr. Sr. J. Rigau, Dr. S. Ventura

XXII TROBADA ANEM A BUSCAR BOLETS

Diumenge 24 de novembre a les 9 del matí a l'aparcament davant del cementiri
Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin poden anar
directament al **Pla de l'Arròs, a les 9,30 del matí, Sortida en cotxes particulars**
A les postres concurs de pastissos

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

Ho organitza: *Amics i Escoltes del Masnou*

Amb la col·laboració de: *Gent del Masnou, LaCaixa i Ajuntament del Masnou*

akelamasnou@gmail.com - akelamasnou@hotmail.com - 661 053 623 (whatsapp)